

סיכון לאושר

שירה באייר

פרולוג

"נועה, אמא מפתיעה אותי כמעט בדרך לפגישה שניה, ששוב לא ברור לי למה הסכמתי לה.

"כן אמא... אח!" נתקלת בדלת של הארון שריבי, כרגיל, השאירה פתוחה. "אמא?" מאז שחזרתי בתשובה, אני חרדה לכל גילוי של כיבוד אב ואם.

ריבי מצחקקת ממיטתה בפינת החדר. אני זורקת עליה כרית, בכל זאת מצליחה לחייך לעצמי.

"מה קרה?" מדמיינת את אמא נצמדת למכשיר הטלפון, כאילו רוצה לראות אותי דרכו.

"הכל בסדר," אני אומרת, יודעת שאני משקרת. עבור רווקה בת שלושים וחמש הכל **לא** בסדר. ריבי מאיימת לזרוק עליי את הכרית בחזרה ולהרוס לי את השיחה, אבל מבינה שיש בה מצווה ברומו של עולם - כיבוד אב ואם - ולא מעזה להפר את קדושת המעמד.

"תקשיבי," אמא חדורת מטרה. לא יודעת מה מפחיד אותי יותר, תחושת השליחות של אמא, או חוסר היכולת שלי להתנגד לה. "את זוכרת את הספרית שלי?"

"איך אפשר לשכוח..." אני די בטוחה שהקול שלי חף מציניות. המחשבות שלי קצת פחות. אני מדמינת את אמא והספרית הגינג'ית שלה מרכלות עליי ומצקצקות בלשונן. ריבי נותנת בי מבט מתרה. ביקורתית שכמותה, מתי היא למדה לקרוא מחשבות?

"אחיין שלה," מה זה נוגע אלי? "הוא רואה חשבון", שולפת אמא קלף נוסף, ואני מדמינת אותה סופרת את הדולרים של החתן העשיר שאביא לה.

"כן...?" מדמינת טיפוס גינג'י כמו הספרית, מקריח, גבוה ורזה עם משקפי פלסטיק משונים - הצעקה האחרונה בעולם החילוני, שפעם הייתי שייכת אליו. מה הוא נוגע אלי?

"הוא חזר בתשובה לאחרונה. הספרית אומרת שהוא נהיה ממש חרדי, למרות שגם היא אישה דתית, את יודעת." יודעת.

אמא לא הולכת סחור-סחור. "חשבתי שאולי תפגשי איתו", יצא המרצע מן השק. אני מדמה לעצמי אסיר אינקוויזיציה אומלל, אזוק בשלשלאות. את טפטוף המים וריח הטחב שבחדר, עם רחש החולדות החולפות על פניו באין מפריע, באין מלכודת עכברים.

אבל אמא לא סיימה: "קוראים לו קובי גולדשטיין. אפילו לא תצטרכי להחליף שם משפחה." מזל טוב. אמא רואה אותי נשואה בעיני רוחה.

שתיקה. אני נושמת. מנסה להירגע, ומניעה את האצבעות על השידה כמו על פסנתר, מנסה לדמיין את עצמי מנגנת מנגינה נעימה - דבר שתמיד מרגיע אותי.

"נועה גולדשטיין," אמא לא יכולה לשאת את השתיקה, קוראת אותי לסדר.

"אני לא חושבת שהיו לך הצעות לאחרונה, ועל פגישות וודאי לא שמעתי".

טוב, לא הכל אני מספרת, אבל ברור שלא היו הצעות **איכותיות** לאחרונה. לכן אני מתכוננת לפגישה שניה, שאין בי רצון להגיע אליה.

כשאני מרגישה כמעט מוכנה אני אומרת: "לא יודעת אמא... אצלנו מבררים על בחור לפני שמחליטים להיפגש איתו." קול אנחתה של אמא כמעט קורע לי את העור התוף.

"קחי לך את הזמן לברר," אומרת אמא, בטון שמזכיר לי כל כך אותי. "הרי את

לא נעשית צעירה יותר עם כל רגע שחולף."

"אמא", אני מגייסת את כל העדינות שאין בי, "אצלנו, לפני שנפגשים מערבים שדכנית מקצועית בהצעה". מי אמר את זה? אני. ריבי, עדיין ישובה על המיטה שבפינת החדר, מחזקת אותי במבטיה.

"אין שום בעיה", אמא לא מוותרת. "תני לי את הטלפון שלה". מובסת, אני מחפשת את מספר הטלפון של גברת פרקוביץ ומקריאה לה את המספר.

מי אמר שאין מלכודת עכברים בתא שלי? נדמה לי שהחולדה שהרגע נלכדה בה זו אני...



לפני הפגישה:

להזדקק איך מגיעים למקום הפגישה,

לנוודא באיזו שעה להגיע,

לזכור את שם הבחור ואת תיאורו,

לא לשכוח להתקשר לאמא אחרי הפגישה.

1

פוסעת מעדנות לצד אמא. מתוחה, אני מציצה בה בגניבה. אמא חדורת מטרה. הפעם המטרה היא לקנות לי שמלה הולמת לפגישה הראשונה. הרגליים כבדות לי פתאום. אני חשה מובלת לגרדום. עם כל פסיעה אני משננת בליבי: 'כיבוד אב ואם, כיבוד אב ואם, כיבוד אב ואם... השם! תעזור לי!'

אמא כנראה קלטה את מורת רוחי, כי מהר מאוד היא מתחילה לקונן: "מאז שחזרת בתשובה אני לא מפסיקה לחשוב איך אראה לחברות שלי את הילדים שלך עם פאות וציצית, משיכה באף. אבל עכשיו אני חוששת שאם לא תתעשתי על עצמך, בכלל לא יהיו לי תמונות להראות להן!"

השם! זה הופך להיות יותר ויותר קשה...

כששתינו עייפות לאחר יום עבודה, אנחנו חורשות חנות אחר חנות במפח נפש מהול בתקווה.

"יש לכם שמלות ארוכות במידה שלה?" שואלת אמא, בעודי נשרכת אחריה כילדה נזופה. אני יכולה לשמוע אותה כולאת את האוויר ואת מילות הביקורת בתוכה, בכל פעם שאני מוצאת פגם בצניעות הבגד שבחרה. לאחר שיטוטים מתישים וסבלנות רבה מצידה של אמא, אנחנו מחליטות להתייאש.

“אין ברירה, ניסע ביום אחר לבני ברק.” פוסקת אמא.

אכן, ביום אחר, בני ברק מאירה לנו פנים. היא חומלת עליי ועל אמא, ומאפשרת לנו, במאמץ משותף, להיות פשוט אמא ובת. בלי תסבוכות, בלי ביקורת, בלי תלונות. אפילו התנועה הסואנת, ריח הפיח באוויר והמוני החרדים שברחוב לא מעכירים את מצב רוחה של אמא. אולי התקווה לראות אותי נשואה מרככת אותה. אולי התחושה שעוד מעט היא תאלץ לאבד אותי לטובת החתן שיגיע. אולי אני היא זו שהתרככה, מסכימה לגלות פן אחר אצל אמא. אולי ההסכמה שלה להגיע סוף־סוף לבני ברק, המגרש הביתי שלי, גורמת לי להסכים.

לבסוף נמצאה השמלה המבוקשת, פשוטה וצנועה, מושלמת ומדויקת. אין צורך לבקר אצל התופרת, דבר שתמיד, משום מה, קשה לי לעשות.

אמא מחייכת אליי: “לתופרת נלך לפני החתונה”, היא כמו קוראת את מחשבותיי. לפחות השידוך הקודם ירד מהפרק ויכולתי לנשום לרווחה ולשנש מותניי לקראת הרפתקה חדשה... אני מחבבת אותה, הפעם לא צריכה לכלוא בתוכי עוד אמירה צינית. אני חוצבת מעמקי לבי עוד דבר שלא ידעתי שקיים בי, שהתורה הצמיחה בי: “תודה, אמא, על השמלה ועל הסבלנות”.

הפעם הצלחנו להבין זו את זו.

החיוך של אמא זורח.



שערי המדרשה מקבלים אותי בברכה. אני עולה במדרגות בקלילות של פרפר, אבן כבדה נגולה מעל ליבי. הקלילות הזו משונה, כי הגרוע מכל עוד לא מאחוריי. מחכה לי עבודה רבה: להיפגש עם הבחור המוצע ולדחות אותו כמה שיותר בעדינות, כדי שלא אפגע, חלילה, בבחור, בדודתו הספרית, בגברת פרקוביץ השדכנית ומעל לכל – באמא.

מתפללת שאף בת במדרשה לא תקבל את פניי בהתלהבות יתר. השם, אין לי גרם של כוח לפלישה של בנות צעירות לנפתולי חיי ולמבטים מלאי הרחמים הנשלחים מאחורי גבי. כן, כנראה שגם לתפילות המצקצקות של הבנות הצעירות

הדוקרות אותי לא פחות.

מזווית העין אני רואה את דינה ואביטל. שתיהן נחשבות מבוגרות המדרשה, אך עדיין צעירות ממני. למרבה הצער אני לא מצליחה להתחמק. דינה, כלה שכמותה, מחייכת אליי ולוחצת אותי בחיבוק חם. רק לה יכולים להיות כאלה כוחות וחיות. 'מה אכפת לה,' אומר קול זדוני בתוכי, 'היום היא פה, מחר כבר בבית שלה...'

אני ממהרת לעזוב את המקום, מודעת למידת הרשעות שבי, שלא מגיעה לדינה. נס שהיא לא ערה לקול הזה, שלא מכבד אותי ובטח שלא אותה. היא נפרדת ממני בעדינות יתרה ובחיוך משתתף, מאפשרת לי לעלות בצעדים כושלים לחדר שלי ושל ריבי, שם אוכל להתמוטט בשקט. דינה רומזת לי בחיוכה ובעיניה החומות והטובות שהיא כאן בשבילי. כמה שזה לא מגיע לי. אני כמעט מסמיקה.

מחר אחשוב על הדברים שוב, אטיף לעצמי מוסר. מחר, כי הערב אני עייפה מעודף חום אנושי ומהצורך לשמור על עצמי ועל המגננות שלי.

מחר.

מחר מחכה לי עוד פגישה.

מחר יש לי יום עמוס בעבודה. ילדים מחכים שאעזור להם לכתוב יותר נכון, לנהל את עצמם יותר נכון, לווסת את החושים שלהם יותר נכון. כרגע אני מנסה לווסת את החושים של עצמי, לא יודעת איך לעשות את זה הכי נכון.



אני מזהה אותו לפי העניבה הירוקה. גם בלעדיה הייתי מזהה, כי הבחור הוא בדיוק הדמות שדמיינתי לעצמי. הפה שלי נפתח בתימהון, ולא בפעם האחרונה לאותו הערב.

אותו שיער ג'ינג'י מקריח, אותן עיניים ירקרקות עטויות במשקפי פלסטיק - שיא האופנה האחרונה. 'נו, טוב,' אני מנחמת את עצמי, 'משקפיים אפשר להחליף'.

הוא מיטיב את חליפתו הכהה וחולצתו הלבנה. מעניין אם גם הוא ערך קניות לכבוד המאורע.

כמעט כמו פיהוק אני בולעת הערה עוקצנית שנולדה בתוכי ברגע, ומחייכת בחזרה. אני מרגישה שזה לא הולך להיות קל, כנראה שאצטרך לבלוע עוד הרבה כאלה...

"אמרו לי שאתה רואה חשבון?"

"ממך זה נשמע עובדה מגונה." הוא מרים גבה.

"אולי."

"כן, נכון. אני רואה חשבון בהכשרתי, ועדיין עוסק בזה לפעמים. אבל כיום אני מגדיר את עצמי כאיש עסקים."

להפתעתי, השיחה עם איש העסקים הזה קולחת. אני מגלה שלמרות שהוא נראה שונה מכל מה שחשבתי שרציתי, הוא איש שיחה מרתק. תחומי העניין שלו זהים לשלי, ואהבתו ליצירות מוזיקליות ניכרת בדבריו.

כבתוך חלום, אני נזכרת ברבנית ששכנעה אותי לתת צ'אנס: "יקרה, את כבר עשר שנים בשידוכים. ייתכן ומה שחשבת שחיפשת פשוט לא מתאים לך," היא הביטה עמוק בעיניי והמשיכה: "הרב תמיד אמר שמכיבוד אב ואם לעולם לא מפסידים." את זה אני מוכנה לעשות, השאלה היא אם אני מוכנה לתת לו הזדמנות....



רוח של לבטים מכה בפניי, והטלפון מאמא לא מאחר לבוא.

"נו...?"

אני שותקת. חוככת בדעתי איך להגיב ותוהה אם זו לא אכזריות למתוח את אמא.

"איך היה?" היא שואלת בכמיהה.

"נחמד", אני מבליעה פיהוק.

נחמד, אבל ארוך. עברתי את סף ההתמודדות שלי להיום. מנערת את מעילי מטיפות גשם של חודש כסלו שטפטפו עליי בדרכי חזקה אל המדרשה.

"ו...?"

"צריכה לחשוב על זה", אני אומרת בזהירות. סימני שאלה מרצדים בתוכי. "ברור, כבר סיכמנו שתיקחי לך את הזמן", הייתי צריכה לקבל את הציניות שלי ממקום מסוים, לא?

"יש לך את כל הזמן שבעולם." מדמיינת לעצמי את ההבעה על פניה של אמא, ומתמלאת הודיה על כך שהשיחה הזאת מתנהלת בטלפון.

"אמא..." אני אומרת ועוצרת, לא באמת יודעת מה להגיד לה. מרגיז שאמא תמיד צודקת. מרגיז שהיא תמיד לא. "נדבר בהמשך, אני עייפה. חזרתי רק עכשיו." אני מתחמקת. די ברור לי מה הצעד הבא של אמא, וממי אקבל טלפון בהול.

אני עוצרת בחשדנות מול המראה. משהו בפניי נראה לי שונה. קורן מהן זוהר לא מוכר. יש בהן רכות בלתי מוסברת.

עז האשך הפג'שות:

זה לא מה שרציתי

היא תתייאש מלהציע לי שידוכים

אין לי מה לכתוב כאן

העז האשך הפג'שות:

זה ישמח את אמא

השכנית תרד ממני

אקיים סוף סוף בית

6

המחשבה הזו לא מרפה ממני. האם אני דומה לאמא?

כמו תמיד, השולחן של הרבנית מחכה לפתור לי את הספקות, את התהיות ואת החששות שבהם אני מאכילה את עצמי.

“נועה, היא אומרת לי, עיניה כמו מלטפות אותי ברוך: “אני לא מכירה את אימך, וצר לי שהיא חיה לבד כל השנים האלו. ייתכן שאת דומה לה, אינני יודעת. אבל מה שאני יכולה להגיד **עלייך**,” היא נותנת בי מבט רב-משמעות, “הוא שאת עושה עבודה עם עצמך. עבודה מופלאה. הבחורה המבולבלת והעוקצנית פינתה את מקומה לאישה רכה ובוגרת. אישה שאני גאה בה, ונעים לי ולכולם להיות בחברתה.”

“את כל זה הרבנית אומרת **עלייך**?” אני לא מאמינה. מספרת לה על החברות, על ריבי, על דינה, על אביטל. במיוחד על אביטל.

“הוא אשר אמרתי,” היא מאשרת. “פעם ראשונה שאני שומעת אותך מנסה להבין אחרים סביבך. שאת לא הולכת שבי אחרי הקולות הצולפים שבתוכך. את סוף סוף מנהלת איתם דיון ראוי. הם שם בגלל סיבה מסוימת. אבל הגיע הזמן – והוא אכן הגיע – שבמקום שהם ינהלו אותך, את תשלטי בהם.”

חמימות פושטת בי לשמע דבריה של הרבנית. מנחמת. מגדלת. אולי בכל זאת יש לי תקווה?



אני חוזרת מהתפתחות הילד. הפגישה האחרונה להיום הייתה עם ילד אותו העפתי באוויר (על נדנדה), הכנסתי לכריכת כדורים וגלגלתי חזק בתוך שמיכה, לקול צווחות הגיל והפחד שלו. בהדרגה, הטיפול אמור להרגיע אותו, לעזור לו לווסת את החושים השונים שלו ולהרגיש את החלקים בגופו יותר מסונכרנים – בתקווה שיצליח להרגיש יותר מסונכרן עם העולם.

מקבלת בחיוך את תודותיה של עוד אמא מעריכה, ואת המבט המעריך של המזכירה שכבר התרגלתי אליו. אני חוזרת לחדר לתעד את המפגש, משאירה את שתיהן לרכל עלי ושומעת בחצי אוזן את האם והמזכירה גומרות עלי את ההלל: "הכל אצלה פשוט מדויק!"

אני קולטת את חצי החיוך האירוני של עצמי שמהדהד את ההערכה שאני זוכה לה, ובה בעת, קולה של אמא בתוכי תוהה אם אני כל כך מוצלחת, איך ייתכן שעדיין לא הקמתי משפחה. באותה נשימה, החיוך הזה מבשר לי שפחות או יותר חזרתי לשגרה. חסל סדר דמעות ואף דולף, חסל סדר התלבטויות וחייבוטי נפש. הבנתי שהצעד שעשיתי כנראה היה בלתי הפיך, וכבר אין על מה להתלבט. האם תהליך האבל הושלם? נדמה לי שאחרי עבודה של חודשים כבר השלמתי עם התובנות החדשות. אני חושבת שהשלמתי גם עם האובדן של הקשר שאולי יכול היה לצמוח. כנראה שהבחור, שעדיין קשה לי לומר את שמו, התחתן או לפחות התארס בינתיים. כנראה שאני מתחילה להשלים עם חוסר השלמות שלי, שגרם לי בסופו של דבר לדחות את מה שהרבנית - וכנראה גם אני - חושבת שהיה יכול להאיר את חיי.

כל אותה העת התעלמתי בגבורה מהערותיה של אמא, שהאכזבה על כך שההשקעה שלה הייתה לשווא - מעכירה את מצב רוחה. גם רוי, אחי היחיד הצעיר ממני בשבע שנים, כבר מריח את גיל שלושים. גם הוא לא מסב לה רוב נחת. סיכויי לחתונה בקרוב לא נראה באופק אצל אף אחד מאתנו.

שקועה בהרהורים, אני מתעלמת מצלצול הטלפון הראשון ועולה על האוטובוס. עוד שינוי. נועה הישנה הייתה מרגישה חובה לעצמה ולמצפונה להרים כמה שיותר מהר, מתעלמת מהצורך שלה להיות בשקט מהורהר עם עצמה. הצלצול השני והשלישי מערערים את הקבלה החדשה שלי להיות קשובה יותר לעצמי. אני לא מתאפקת ומסתכלת על הצג. השדכנית! לאחר מספר ניסיונות כושלים נוספים הכרזתי בפניה שוב על הפסקה בשידוכים. אין לי טיפת חשק להרים לה. ודאי שלא באוטובוס.

נושמת נשימה עמוקה ונושפת את האוויר באיטיות, כמו שאני מלמדת את הילדים המטופלים שלי לעשות. מנסה להחזיר לעצמי את שליטתי העצמית האבודה ומבטיחה לעצמי להתקשר אליה כשאחזור למדרשה.

בחדרי שבמדרשה אני מכינה לעצמי כוס קפה ונשפכת על המיטה. הקפה לא מצליח לעורר אותי. גם לא לנחם. מהר מאוד הוא מאבד מחומו, מטעמו ומקסמו. השינה מושכת אותי כבחבלי קסם, אני לא צריכה ולא יכולה להתנתק ממנה. מנחה כבר התפללתי בהפסקת האוכל בעבודה, תיאבון הרי אין לי. כך אני יכולה להרשות לעצמי לשקוע בשינה ארוכה ומנחמת.

אחרי כשעתיים אני מתעוררת כדי לגלות שהשמיים כבר החשיכו. גם בתוך ענן השינה שעדיין אופף אותי אני מופתעת מהזמן שהצלחתי לישון. כנראה שעבודה נפשית גם היא דורשת את שלה.

למה לא, בעצם? אין לי בית, בעל או ילדים לטפל בהם. עיתותיי בידיי. ריבי נסעה, כך שאין מי שיפריע לי או לחילופין יארח לי לחברה. להפתעתי, אני לא מרגישה בודדה. אפילו לא צריכה לבחור בזה. פתאום קוסמת לי התחושה שאני יכולה לעשות "מה שבא לי". לנסוע לבקר את אמא (לא), לסדר את החדר (הוא תמיד מסודר), לרדת לנגן בפסנתר הישן (אולי), להתקשר לחברה (כנראה גם לא). אם אני רוצה, אני יכולה לקרוא ספר ולחזור שוב לישון. אבל הבטחתי לעצמי להתקשר לשדכנית. למען ההגינות ולמען הצעות עתידיות.

טרטור הטלפון לא מאפשר לי להתלבט.

"נועה'לה!" היא מקבלת אותי בקול תרועה רמה, שדרך השפופרת נשמעת רמה עוד יותר. אני ממהרת להחליש את הווליום ולהתגבר על תחושת הבחילה שאופפת אותי לשמע הקול שלה. "איפה היית נועה'לה?! כזו בשורה טובה

יש לי בשבילך! זה נגמר!"

"מ... מה נגמר?" אני שואלת מבולבלת, עדיין מטושטשת משינה. איך משהו שנגמר יכול להיות בשורה טובה? אני כועסת על עצמי שאיני עומדת איתנה מולה. פתאום אני כבר לא בטוחה שאני מווסתת רגשית ומסונכרנת עם עצמי כמו שחשבתי.

"נגמר, נגמר!" אני יכולה לדמיין לעצמי את תנועות הידיים שלה דרך הטלפון. "עכשיו הכל בסדר!"

בסדר?! אני שואלת את עצמי האם השתבשה עליה דעתה. "אמרת שהכל בסדר?" אני שונאת את ההיסוס שבקולי, המעורב בתמיהה עמוקה ובשמץ של רתיעה.

"כן, כן, עכשיו הכל יחזור למסלול ההתחלתי. חשבתי שיש לי עסק עם בחורה יותר חדת מחשבה!" איך ההערה הזו אמורה להשיג את המטרה שלה ולשכנע אותי שהכל בסדר?

"גברת פרקוביץ, אני אומרת בייאוש, אולי אם אקרא לה בשמה היא תתעשת על עצמה. "אני מאוד רוצה להבין אותך אבל לצערי אני לא מצליחה".

"נועה, היא מרצינה באחת, הוגה את שמי באיטיות כאילו הייתי אחת התלמידות המיוחדות בבית הספר בו אני עובדת. כשאין תגובה מכיווני, אינטליגנטית או לא, היא ממשיכה להעליב אותי באופן סדרתי, במשפטים ארוכים ובמסווה של עידוד:

"נועה'לה, אני מבטיחה לך שלמרות הגיל המבוגר את תהיי כלה מדהימה וחברותיך לא ירצו להחמיץ את הריקודים בחתונה שלך. חתונות של בחורות מבוגרות הן תמיד מאוד שמחות. כולם חשים הקלה שהרווקה הנצחית שכולם דאגו לה, זו המושלמת, הסנובית והבררנית שאף בחור לא מספיק טוב בשבילה סוף-סוף מצאה בית. אני בטוחה שבמדרשה שלך יש בחורות צעירות שבניגוד אלינו שכבר צברנו קילומטראז'. "היא שואפת אוויר, ואני מוצאת שבכיר שניה לתמוה על כך שהיא שמה את שתינו בסל אחד. "עדיין יש להן כוח לרקוד ולפזז. " בעוד שגברת פרקוביץ שוב עוצרת לשאוף אוויר, אני מבינה באימה ובזעזוע שהיא ואני חולקות את אותו שנתון, רק שהיא, ממרום שלושים ושש שנותיה כבר התברכה בשבעה ילדים, ואילו אני עדיין מדשדשת בניסיון לברר

לעצמי מה חובתי בעולמי. אני לא בדיוק מבינה על מה השיחה ההזויה הזאת אמורה לרמוז או להצביע, ומחליטה לסיים אותה.

"בסדר", אני אומרת מתוך חוסר הבנה מה נכון לומר בסיטואציה משונה שכזו. הצעת שידוך בלי בירורים ובלי לשמוע פרטים. עייפתי, ולא רק בגלל קורי השינה שאופפים אותי. בכל אופן, ברור לי שגברת פרקוביץ לא תקבל כל תגובה מלבד הסכמה, ולא משנה אם היא נלהבת פחות או יותר. "יפה, ידעתי שאת בחורה חכמה!" היא מחמיאה. אני אמנם רגילה לקבל מחמאות, אבל זו פעם ראשונה שאין לי מושג על מה. "היום בערב, בשעה שמונה, במקום הרגיל. תלבשי בגד חדש שעדיין לא לבשת בפגישות".

"בסדר". לא יודעת למה דחוף לגברת פרקוביץ שהפגישה תתקיים דווקא היום, אבל לשם שינוי אני מחליטה לשחרר שליטה. הרי כל השדכניות הנחמדות התייאשו ממני מזמן, ורק היא נותרה נחושה לפצח את האגוז הקשה - אותי. "תודה גברת פרקוביץ." בתור בחורה נבונה, חכמה וחדת מחשבה, אני מתביישת לשאול על מה מדובר ולקבל צרור "מחמאות" נוסף בתגובה.

בארון שלי, בין שורות הבגדים שעומדים בו כמו חיילים, יש בגד אחד חדש שעדיין שמור לפגישה מיוחדת. כנראה שהגיע הזמן להשתמש בו.

נקבעה לי פגישה מעכשיו לעכשיו.

לא הספקתי לכתוב רשימה.